

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. Радомир, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДОМИР, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **АНТОН Р. ИГНАТОВ**

при участието на секретаря **ИЛ. ЕВТ. СТ.**
като разгледа докладваното от **АНТОН Р. ИГНАТОВ** Гражданско дело № 20231730100066 по описа за 2023 година

Искът е с правно основание чл.3, ал.1, вр. чл.1, ал.1, т.1 и т.2 ЗУТОССР.

Ищецът **А. Т. М.**, ЕГН *****, с адрес за съобщения и призоваване: с. С. с., общ. Р., обл. П., е предявил иск срещу ответниците „КР. ТР.“ ЕООД, с ЕИК:., със седалище и адрес на управление и съдебен адрес: гр. С., ул. М. , район Слатина и ТП на НОИ – Перник, с който моли съда да постанови решение, с което да признае за установено спрямо ответниците, че трудовите му взаимоотношения с първия ответник са възникнали на 01.04.2014 година и са прекратени на 01.08.2017 година, както и да му бъдат присъдени сторените в това производство съдебни разноски.

Моли съда да приеме за установено, че за периода, от 01.04.2014 година, до 18.03.2015 година, ищецът е работил на пълен 8 часов работен ден в дружество „КР. Г.“ ЕООД, като този период да му бъде признат за трудов и осигурителен стаж на длъжност „технически сътрудник“ на 8 часов работен ден.

Моли съда да приеме за установено и че за периода, от 18.03.2015 година, до 01.08.2017 година, е работил в дружество „КР. ГР.“ ЕООД като този период да му бъде признат за трудов и осигурителен стаж на длъжност „счетоводител“ на 4 часов работен ден.

Моли на основание чл.17, ал.2 от ГПК, съдът да приложи косвен съдебен контрол и да обяви задължителни предписания под номер ЗД - 1-21-.... от 10.03.2021 година за незаконосъобразни.

В срока по чл.131, ал.1 ГПК ответникът ТП НОИ- София е подал отговор, с който твърди, че искът е недопустим, като алтернативно оспорва същия.

Ответникът „КР. ТР.“ ЕООД не е подал отговор в срока по чл.131, ал.1 ГПК.

Ответникът ТП на НОИ – Перник е изразил становище, че искът е недопустим, алтернативно- неоснователен и недоказан.

Съдът, след като прецени представените доказателства по реда на чл.235 и чл.12 ГПК, намери за установено следното:

От фактическа страна.

В исковата си молба ищецът твърди, че с първия ответник „КР.ТР.“ ЕООД, е бил в трудови правоотношения, възникнали на 01.04.2014 година и прекратени на 01.08.2017 година. Пзовава се на приетите по делото доказателства, за извършването на трудовата му дейност в дружеството „Кр. гр.“ ЕООД за периода януари - август 2017 година, като твърди, че въпросният период е единственият, за който ответникът ТП на НОИ - Перник прави възражения. За този период /януари - август 2017 г./ е постановено заличаване на трудов и осигурителен стаж съобразно задължителни предписания под номер ЗД - 1-.... от 10.03.2021 г. Твърди също, че трудовият стаж на А. М. за периода от 01.04.2014 г. до 31.12.2016 г. не е спорен между страните.

Според представените заверени преписи от гражданско дело /2017 г., по описа на СРС, счетоводителят М. е осъдил дружеството за неизплатени трудови възнаграждения за месеците от 2017 г. представен е и годишен финансов отчет на дружество „Кр. гр.“ ЕООД, който е съставен на 24.03.2017 г., като видно от същия, за периода на постановено заличаване на трудов стаж от ТП- НОИ- Перник, счетоводителят М. е изпълнявал трудовите си задължения по съставяне на ГФО с всичките му съставни части - отчет за приходите и разходите, баланс, отчет за паричните потоци, отчет за собствения капитал. Представено е и писмо от НАП, от което е видно, че М. е съставил годишната данъчна декларация на 28.03.2017 г. същото се установява и от писмо от Националния статистически институт, от което е видно, че М. е съставил годишния отчет за дейността на дружеството на 28.03.2017 г. Ищецът е съставял Годишен финансов отчет, Годишен отчет за дейността и Годишна данъчна декларация, с оглед длъжността, на която е бил назначен - счетоводител.

Ответната страна е направила възражение относно представеното от ищеца удостоверение изх.№. от 13.01.2023 г. по чл.5, ал.1 ЗУТОССР. Обръща се внимание, че според същото, документите удостоверяващи трудов и осигурителен стаж, в това число и разходо- оправдателните документи - фишове за заплати и ведомости са загубени и/или вероятно унищожени. Твърди се, че в действителност, в административната преписка по постановяване на Задължителни предписания №/10.03.2021 г., приложени и към иска, са налични копия на ведомости на дружеството от 2015 г. до 2019 г., които управителя Б. М. лично е предал на контролния орган в ТП на НОИ София - град, като в тези ведомости фигурира и ищецът. В този смисъл, според ищеца, удостоверението не отговаря на действителността и Б. М. е издал удостоверение за изгубени/унищожени ведомости на „Кр.

гр.“ ЕООД, въпреки че е знаел, че ги е представил в ТП на НОИ София - град и че същите могат да бъдат открити в административната преписка. В тази връзка, са представени и приобщени към настоящото дело копия на ведомости за заплати за периода от 2015 г. до 2019 г., в които фигурира и ищецът.

Ответникът твърди, че със Задължителни предписания №...../10.03.2021 г., приложени и към отговора, се заличават подадените от „Кр. гр.“ ЕООД данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за А. Т. М. само за периода от януари 2017 г. до август 2017 г. След обжалването на Задължителни предписания №/10.03.2021 г. по административен ред е постановено Решение №...../20.05.2021 г. на Директора на ТП на НОИ София - град, с което жалбата е оставена без уважение като неоснователна. Посоченото решение е обжалвано по съдебен ред, като с решение № ../16.02.2022 г. на АССГ, по адм. д. № ./2021 г., жалбата на „Кр. гр.“ ЕООД е отхвърлена като неоснователна. С решение №../09.02.2023 г. на ВАС, по адм. д. № .../2022 г., е оставено в сила решението на АССГ. При това положение данните по чл. 5, ал. 4 от КСО за ищеца за периода януари 2017 г. - август 2017 г. са заличени правилно, респективно - през посочения период А. Т. М. не е упражнявал реално трудова дейност, която на основание чл. 10, ал. 1 от КСО е императивна предпоставка за осигуряване по КСО, съответно - за подаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, което изключва пререшаването на спора досежно осигурителния стаж на ищеца за същия период в същото дружество.

По делото са допуснати до разпит свидетелите В. Р. и В. Ат.. Според първия свидетел, същият познава А. М., работили са заедно в „Кр.“ и „Кр. Гр.“, от ноември 2014 г., до юли 2015 г. е работил в „Кр. Гр.“. В това дружество ищецът първоначално се занимавал с клиенти и с договори, Анекси, подписвали се договори с клиенти, а след това го направили счетоводител- през 2015 г. пролетта. „Кр. Гр.“ оправяло задължения на фирми. В крайна сметка „Кр. Гр.“ не е давало кредити, а подпомагало на фирми да си връщат кредити. Свидетелят управлявал колите и носел разни Анекси за подписване, договори из цялата страна. Не е запознат точно с дейността на фирмата. Подписал трудов договор с управителя Б. М.. Седалището на фирмата „Кр. Гр.“ било в гр.С., кв.,„Р.“, на ул.“М.“. Офисът бил къща с приземен етаж, пригодена за офис. Трудовото възнаграждение си получавал в плик и бил осигурен на пълен работен ден. Не знае дали всички служители на „Кр. Гр.“ са били осигурени на пълен работен ден. Той е напуснал през месец юли 2015 г.

Според свидетелката Ир. Ат., същата познава А. М., с когото са работили в „Кр. Гр.“. А. М. ѝ е подготвил документите при постъпването на работа. Запозната е с работата на ищеца, работел като счетоводител. Тя е била на работа, когато ищецът напуснал към края на лятото на 2017 г. Работила е като технически сътрудник около 11 месеца в „Кр. Гр.“, от юни 2017 г., до май 2018 г. „Кр. Гр.“ се занимавало със събиране на вземания от фирмите. Когато започнала, офисът бил на ул.“М.“, не си спомня точно номера и след това се преместили на ул.“Б.“ и ул.“Ив.“ в гр.София. Не може да каже кой е подписал нейния трудов договор, но г-н М. ѝ ги подал. Предполага, че управителят Б. М. го е подписал. Била назначена на 8 часа, с ведомости ѝ се заплащало. Първоначално г-н М. ѝ е заплащал, след това управителя. Освен г-н М., имало и още двама души, на които не си спомня имената. Не

познава предишния свидетел, не са работили заедно.

От правна страна.

Исковата молба отговаря на изискванията на чл.4 ЗУТОССР, поради което искът се явява допустим.

За да бъде уважен искът по чл.3, във връзка с чл.1, ал.1, т.3 от ЗУТОССР, ищецът следва да докаже, че през процесния период е полагал труд при сочения работодател и на посочената в исковата молба длъжност, съответно работно време и начина на заплащане на труда. От събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът намира, че ищецът е провел пълно и главно доказване на релевантните обстоятелства, което прави искът основателен и доказан. От свидетелските показания на свидетелите В. Р. и В. Ат. безспорно се установи, че ищецът е работил в дружеството на ответника „КР. Т.“ ЕООД за процесния период, като първият свидетел е работил за периода, от ноември 2014 г., до юли 2015 г., а втората свидетелка е работила към момента на напускането му- 01.08.2017 година. Същото се установява и от приложените писмени доказателства, а именно: заверени преписи от гражданско дело ./2017 г., по описа на СРС, от което е видно, че счетоводителят М. е осъдил дружеството за неизплатени трудови възнаграждения за месеците от 2017 г., годишен финансов отчет на дружество „Кр. гр.“ ЕООД, който е съставен на 24.03.2017 г., съставени от ищеца М., писмо от НАП, от което е видно, че М. е съставил годишната данъчна декларация на 28.03.2017 г., писмо от Националния статистически институт, от което е видно, че М. е съставил годишния отчет за дейността на дружеството на 28.03.2017 г. във всичките писмени доказателства е отбелязано, че ищецът фигурира в качеството му на главен счетоводител.

За основателността на иска е достатъчно ищецът да докаже, че през процесния период е полагал труд при сочения работодател и на посочената в исковата молба длъжност, съответно работно време и начина на заплащане на труда. След като от събраните по делото писмени и гласни доказателства ищецът е провел пълно и главно доказване на релевантните обстоятелства, искът се явява основателен и доказан. Заеманата от него длъжност „технически сътрудник“ на пълно работно време от 8 часа, с място на работа гр. София, ул. „М.“ ., район „Сл.“.

В горния смисъл съдът намира, че неоснователни се явяват възраженията на втория ответник- ТП НОИ- Перник, свързани с изготвяне на задължителни предписания № ./10.03.2021 г. Същите са приложени към отговора и с тях се заличават подадените от „Кр. гр.“ ЕООД данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за А. Т. М., само за периода, от януари 2017 г., до август 2017 г. След обжалването на Задължителни предписания № ./10.03.2021 г. по административен ред е постановено Решение № ./20.05.2021 г. на Директора на ТП на НОИ София - град, с което жалбата е оставена без уважение като неоснователна. Посоченото решение е обжалвано по съдебен ред, като са постановени: решение № ./16.02.2022 г. на АССГ, по адм. д. № ./2021 г., с което жалбата на „К. гр.“ ЕООД е отхвърлена като неоснователна и решение № ./09.02.2023 г. на ВАС, по адм. д. № ./2022 г., с което е оставено в сила решението на АССГ.

Съдът намира, че в настоящия случай не следва да се приеме, че горните решения имат обвързващо действие по отношение на ищеца. Същият не е участвал в производството, като, съгласно разпоредбата на чл.297 ГПК, към която препраща чл.144 АПК, решението няма действие по отношение на него. В този смисъл настоящият съдебен състав следва да се произнесе, след като прецени всички събрани доказателства. Освен това в рамките на гражданския процес ищецът разполага с по- широк кръг от доказателствени средства, с които би могъл да реализира правата си.

По отношение на искането на основание чл. 17, ал. 2 от ГПК прилагане на косвен съдебен контрол и да обяви задължителни предписания под номер . от 10.03.2021 година и констативен протокол КП -../10.03.21 за незаконосъобразни, унищожавими, алтернативно нищожни административни актове, съдът намира следното:

Районният съд няма правомощия да извършва косвен съдебен контрол и да проверява и коментира законосъобразността на задължителни предписания, за заличаване на данни, които са могли да се противопоставят от страна, на управителя/собственика на дружеството. Констатациите в тях не могат да бъдат преразглеждани в това производство. Неговото инцидентно оспорване пред настоящия състав е недопустимо, тъй като АПК не предвижда процесуална възможност за косвен съдебен контрол. Ако в отделен процес един административен акт не бъде обявен за нищожен или отменен като незаконосъобразен неговият стабилитет следва да бъде зачитан. Съдът не може да упражни правомощие да обяви за нищожен или отмени изцяло или отчасти един административен акт, ако същият не е оспорен, независимо дали е изгоден за оспорващия или не, дори и когато при инцидентния контрол е установил, че е незаконосъобразен. В тази насока е и съдебната практика (решение № 8584/2020 г., VIII отделение на ВАС, решение № 1050 от 23.02.200 г. III-то отделение на ВАС, решение № 275 от 15.01.2004 г. по адм.дело № 1319/2002 г. III-то отделение на ВАС).

По разноските.

С оглед изхода на спора и предвид направеното искане за присъждане на разноски от страна на ищеца, то следва да бъдат присъдени такива. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 2/2015г. на ОСГК на ВКС по т.д. № 2/2015 г. Претенцията на ищцовата страна е да бъдат присъдени направените разноски за адвокатско възнаграждение в размерна 800 лв. Вторият ответник ТП НОИ- Перник е направил искане по чл.78, ал.5 ГПК, в случай, че бъде уважена исковата претенция, да бъде намалено адвокатското възнаграждение, с оглед това, че същото е завишено, предвид фактическата и правна сложност на делото.

Настоящият съдебен състав намира, че по отношение на подобен род дела, предвид липсата на изрична регламентация относно адвокатското възнаграждение, следва да намери приложение разпоредбата на чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, отнасяща се до други неопценяеми иски, освен изброените в т.1-3, за които се предвижда възнаграждение от 1000 лв. Друга аналогия би могла да се приложи с разпоредбата на чл.7, ал.1, т.1 от същата наредба, която

се отнася до трудови спорове и предвижда възнаграждение по дела за отмяна на уволнение и възстановяване на работа не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или към момента на определяне на възнаграждението по реда на чл.2. С постановление на МС № 193 от 12 октомври 2023 г. за определяне размера на минималната работна заплата за страната минималната работна заплата е повишена от 780 лв. (размер, действащ към датата на изпълномощаването- 01.08.2023 г.) на 933 лв. В този смисъл съдът намира, че дори и да се приеме за приложим този текст, не са налице основания за намаляване на договореното адвокатско възнаграждение, предвид фактическата и правна сложност на делото, както и предвид продължителността му.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.1, ал.1 от ЗУТОССР, по отношение на ответниците „КР. Т.” ЕООД, с ЕИК:., със седалище и адрес на управление и съдебен адрес: гр. С., ул. М. ., район Слатина и ТЕРИТОРИАЛНО ПОДРАЗДЕЛЕНИЕ на НАЦИОНАЛЕН ОСИГУРИТЕЛЕН ИНСТИТУТ – гр. Перник, че трудовите правоотношения на ищеца А. Т. М., ЕГН *****, с адрес за съобщения и призоваване: с.Ст. с., общ.Р., обл.П., с първия ответник, са възникнали на 01.04.2014 година и са прекратени на 01.08.2017 година, при пълно работно време, на длъжност „технически сътрудник“, като този период се признава за трудов и осигурителен стаж.

ОСЪЖДА „КР. Т.” ЕООД, с ЕИК:., със седалище и адрес на управление и съдебен адрес: гр. С., ул. М., район Слатина и ТЕРИТОРИАЛНО ПОДРАЗДЕЛЕНИЕ на НАЦИОНАЛЕН ОСИГУРИТЕЛЕН ИНСТИТУТ – гр. Перник, да заплатят солидарно на А. Т. М., ЕГН *****, с адрес за съобщения и призоваване: с.Старо село, общ.Радомир, обл.Перник, сумата от 800 (осемстотин) лева- направени разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Пернишкия окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Радомир: _____